A BÍRÓSÁG VÉGZÉSE (nagytanács)

2020. április 8.*

„Ideiglenes intézkedés – EUMSZ 279. cikk – Ideiglenes intézkedések iránti kérelem – Az EUSZ 19. cikk (1) bekezdésének második albekezdése – A Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság, Lengyelország) Izba Dyscyplinarnájának (fegyelmi tanács) függetlensége”

A C-791/19. R. sz. ügyben,

az **Európai Bizottság** (képviselik: K. Banks, H. Krämer és S. L. Kalėda, meghatalmazotti minőségben)

felperesnek,

támogatják:

a **Belga Királyság** (képviselik: C. Pochet, M. Jacobs és L. Van den Broeck, meghatalmazotti minőségben),

a **Dán Királyság** (képviseli: M. Wolff, meghatalmazotti minőségben),

a **Holland Királyság** (képviselik: M. K. Bulterman és J. Langer, meghatalmazotti minőségben),

a **Finn Köztársaság** (képviseli: M. Pere, meghatalmazotti minőségben),

a **Svéd Királyság** (képviselik: A. Falk, C. Meyer-Seitz, H. Shev, J. Lundberg és H. Eklinder, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó felek,

a **Lengyel Köztársaság** (képviselik: B. Majczyna, D. Kupczak, S. Żyrek, A. Dalkowska és A. Gołaszewska, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

az EUMSZ 279. cikk és a Bíróság eljárási szabályzata 160. cikkének (2) bekezdése alapján 2020. január 23-án benyújtott ideiglenes intézkedés iránti kérelme tárgyában,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: K. Lenaerts elnök, R. Silva de Lapuerta elnökhelyettes (előadó), J.-C. Bonichot, M. Vilaras, E. Regan, S. Rodin és P. G. Xuereb tanácselnökök, Juhász E., C. Toader, D. Šváby, F. Biltgen, K. Jürimäe, C. Lycourgos, N. Piçarra és N. Wahl bírák,

E. Tanchev főtanácsnok meghallgatását követően,

* Az eljárás nyelve: lengyel.

meghozta a következő

Végzést

1 Az ideiglenes intézkedés iránti kérelmében az Európai Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

– kötelezze a Lengyel Köztársaságot arra, hogy a Bíróság által az ügy érdemében hozott ítélet meghozataláig:

  – függessze fel a módosított 2017. december 8-i ustawa o Sądzie Najwyższym (a legfelsőbb bíróságról szóló törvény, Dz. U. 2018., 5. tétel; a továbbiakban: a legfelsőbb bíróságról szóló törvény) 3. cikke 5. pontja, 27. cikke és 73. cikke 1. §-a rendelkezéseinek alkalmazását, amelyek a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság, Lengyelország) Izba Dyscyplinarnája (fegyelmi tanács; a továbbiakban: fegyelmi tanács) azon hatáskörének alapját képezik, hogy a bírákra vonatkozó fegyelmi ügyekben mind elsőfokú, mind fellebbviteli eljárásban határozatot hozzon;

  – tartózkodjon a fegyelmi tanács előtt folyamatban lévő ügyek olyan ítélkező testület elé utalásától, amely nem felel meg a többek között a 2019. november 19-i A. K. és társai (A legfelsőbb bíróság fegyelmi tanácsának függetlensége) ítéletben (C-585/18, C-624/18 és C-625/18, a továbbiakban: A. K. ítélet, EU:C:2019:982) meghatározott függetlenségi követelményeknek, és

  – a Bíróság által hozott, a kért ideiglenes intézkedéseket elrendelő végzés közlését követően legkésőbb egy hónappal tájékoztassa a Bizottságot minden olyan intézkedésről, amelyet annak érdekében tett, hogy teljes mértékben eleget tegyen e végzésnek.

– a Lengyel Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

2 Egyébiránt a Bizottság jelzi, hogy fenntartja magának a jogot, hogy kényszerítő bírság megfizetése iránt kiegészítő kérelmet nyújtson be, ha a Bizottsággal közölt információkból bármikor az következne, hogy a Lengyel Köztársaság nem tartja teljes mértékben tiszteletben az ideiglenes intézkedés iránti kérelme alapján elrendelt ideiglenes intézkedéseket.

3 E kérelmet a Bizottság által az EUMSZ 258. cikk alapján 2019. október 25-én benyújtott kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset (a továbbiakban: kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset) keretében terjesztették elő, amely keresetben a Bizottság annak megállapítását kéri a Bíróságtól, hogy a Lengyel Köztársaság nem teljesítette az alábbi rendelkezésekből eredő kötelezettségeit:

– az EUSZ 19. cikk (1) bekezdésének második albekezdése értelmében:

  – mivel lehetővé tette, hogy a bírósági határozatok tartalmát fegyelmi vétségnek lehessen minősíteni a rendes bíróságok bírái tekintetében (a módosított [Dz. U. 2019., 1495. tétel] 2001. július 27-i ustawa – Prawo o ustroju sądów powszechnych [a rendes bíróságok szervezetéről szóló törvény, Dz. U. 98. sz., 1070. tétel; a továbbiakban: a rendes bíróságok szervezetéről szóló törvény] 107. cikkének 1. §-a és a legfelsőbb bíróságról szóló törvény 97. cikkének 1. és 3. §-a);

  – mivel nem garantálja a fegyelmi tanács függetlenségét és pártatlanságát, amelynek hatáskörébe tartozik azoknak a határozatoknak a felülvizsgálata, amelyeket a bírákkal szembeni fegyelmi eljárásokban fogadtak el (a legfelsőbb bíróságról szóló törvény 3. cikkének 5. pontja, 27. cikke és 73. cikkének 1. §-a összefüggésben értelmezve a 2017. december 8-i ustawa o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw [a nemzeti igazságszolgáltatási tanácsról szóló törvény és egyes egyéb törvények módosításáról szóló törvény, Dz. U. 2018., 3.

tétel] útján módosított, 2011. május 12-i ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa [a nemzeti igazságszolgáltatási tanácsról szóló törvény, Dz. U. 126., 714. tétel; a továbbiakban: a nemzeti igazságszolgáltatási tanácsról szóló törvény] 9a. cikkével);

– mivel diszkrecionális jogkört biztosít a legfelsőbb bíróság fegyelmi tanácsa elnökének ahhoz, hogy kijelölje az első fokon hatáskörrel rendelkező fegyelmi bíróságot a rendes bíróságok bíráival kapcsolatos ügyekben (a rendes bíróságok szervezetéről szóló törvény 110. cikkének 3. §-a és 114. cikkének 7. §-a), következésképpen nem biztosítja, hogy a fegyelmi ügyekben döntő bíróság „törvény által létrehozott” bíróság legyen, és

– mivel hatáskört biztosít az igazságügyi miniszternek ahhoz, hogy kinevezze az igazságügyi miniszter fegyelmi megbízottját (a rendes bíróságok szervezetéről szóló törvény 112b. cikke), következésképpen nem biztosítja, hogy a rendes bíróságok bíráival szembeni fegyelmi ügyeket észszerű időn belül vizsgálják meg, továbbá annak előírásával, hogy a képviselő kijelöléséhez, valamint a képviselő általi védelem ellátásához kapcsolódó cselekmények nem függesztik fel a fegyelmi eljárást (a rendes bíróságok szervezetéről szóló törvény 113a. cikke), és hogy a fegyelmi bíróság a fegyelmi ügyben érintett bíró vagy képviselője igazolt távolléte ellenére folytassa az eljárást (a rendes bíróságok szervezetéről szóló törvény 115a. cikkének 3. §-a), következésképpen nem biztosítja a rendes bíróságoknak a fegyelmi ügyben érintett bíráit megillető védelemhez való jogot;

– az EUMSZ 267. cikk második és harmadik bekezdése értelmében, mivel lehetővé teszi, hogy a fegyelmi eljárás megindításának lehetősége korlátozza a bíróságok azon jogát, hogy előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjesszenek a Bíróság elé.

4 A Bíróság eljárási szabályzata 161. cikkének (1) bekezdése alapján a Bíróság elnökhelyettese a jelen kérelmet a Bíróság elé utalta, amely ezen ügy jelentőségére tekintettel az eljárási szabályzat 60. cikkének (1) bekezdése alapján azt a nagytanács elé utalta.

5 2020. március 9-én a nagytanács előtti meghallgatáson a nagytanács meghallgatta a felek szóbeli észrevételeit.

Jogi háttér

A legfelsőbb bíróságról szóló törvény

6 A legfelsőbb bíróságról szóló törvény, amely 2018. április 3-án lépett hatályba, két új tanácsot hozott létre a Sąd Najwyższyn (legfelsőbb bíróság), köztük az e törvény 3. cikkének 5. pontja szerinti fegyelmi tanácsot.

7 Az említett törvény 20. cikke a következőket mondja ki:

„A fegyelmi tanács és a fegyelmi tanácsban eljáró bírák tekintetében a [Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság)] első elnökének:

– a 14. cikk 1. §-ának 1., 4. és 7. pontjában, a 31. cikk 1. §-ában, a 35. cikk 2. §-ában, a 36. cikk 6. §-ában, a 40. cikk 1. és 4. §-ában, valamint az 51. cikk 7. és 14. §-ában meghatározott jogosultságait a [Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság)] elnöke gyakorolja, aki a fegyelmi tanács munkáját irányítja;

– a 14. cikk 1. §-ának 2. pontjában és az 55. cikk 3. §-ának második mondatában meghatározott jogosultságait a [Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság)] első elnöke a [Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság)] elnökével egyetértésben gyakorolja, aki a fegyelmi tanács munkáját irányítja.”

8 Ugyanezen törvény 27. cikkének 1. §-a szerint:

„A fegyelmi tanács hatáskörébe tartoznak:

1) a fegyelmi ügyek
   a) a [Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság)] bíráit érintően
   b) a [Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság)] által vizsgált, a következő törvények alapján lefolytatott fegyelmi eljárások:

      […]

      – A rendes bíróságok szervezetéről szóló 2001. július 27-i törvény,

      […]

2) a [Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság)] bíráit érintő munka- és társadalombiztosítási ügyek;

3) a [Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság)] bírájának a nyugállományba helyezésével kapcsolatos ügyek.”

9 A legfelsőbb bíróságról szóló törvény 73. cikkének 1. §-a így rendelkezik:

„A [Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság)] bíráit érintő fegyelmi ügyekben a fegyelmi bíróságok a következők:

1) első fokon: a [Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság)], a fegyelmi tanácsának két bírájából és a [Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság)] egy ülnökéből álló tanácsban;

2) másodfokon: a [Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság)], a fegyelmi tanácsának három bírájából és a [Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság)] két ülnökéből álló tanácsban.”

10 E törvény 97. cikkének szövege a következő:

„1. A [Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság)], amennyiben valamely ügy vizsgálata során nyilvánvaló szabálysértést állapít meg – az egyéb jogosultságaitól függetlenül – figyelmezteti erre az érintett bíróságot a megállapított jogszabálysértésre. A megállapított jogszabálysértésre való figyelmeztetés előtt tájékoztatnia kell az ítélkező testületben részt vevő bírót vagy bírákat arról a lehetőségről, hogy 7 napon belül írásbeli magyarázatot nyújthatnak be. A jogszabálysértés felfedezése és megállapítása nem befolyásolja az ügy kimenetelét.

[…]

3. A [Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság)], a jogszabálysértése történő figyelmeztetés esetén, fegyelmi ügy vizsgálata iránti kérelmet nyújthat be a fegyelmi bírósághoz. Az első fokú fegyelmi bíróság a [Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság)].”

A rendes bíróságok szervezetéről szóló törvény

11 A rendes bíróságokról szóló törvény 107. cikkének 1. §-a a következőképpen rendelkezik:

„A bíró fegyelmi felelősséggel tartozik a szakmai kötelezettségszegésekért (fegyelmi vétségek), beleértve az alábbiakat:

1) a jogszabályok nyilvánvaló és súlyos megsértése

[…]

5) a hivatal méltóságának megsértése.”

12 E törvény 110. cikke 1. és 3. §-ának szövege a következő:

„1. A bírák fegyelmi ügyeiben:

1) első fokon:
   a) a fellebbviteli bíróságok mellett működő fegyelmi bíróság háromtagú tanácsban,
   b) a [Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság)] a fegyelmi tanácsának két bírájából és a [Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság)] egy ülnökéből álló tanácsban jár el a közvádra üldözendő szándékos bűncselekmények vagy a szándékos adóbűncselekmények tényállási elemeit megvalósító fegyelmi kötelességszegésekre vonatkozó ügyekben, vagy olyan ügyekben, amelyekben [Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság)] a fegyelmi ügyek elbírálását a jogsértés megjelölésével kérte;

2) másodfokon: a [Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság)] a fegyelmi tanácsának két bírájából és a [Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság)] egy ülnökéből álló tanácsban jár el.

[…]

3. Az 1. § 1. pontjának a) alpontjában említett ügyek elbírálásában nem vehet részt az a fegyelmi bíróság, amelynek illetékességi területén a fegyelmi eljárással érintett bíró hivatalt tölt be. Az ügy elbírálására hatáskörrel rendelkező fegyelmi bíróságot a [Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság)] elnöke nevezi ki, aki a fegyelmi megbízott kérelmére a fegyelmi tanács munkáját irányítja.”

A nemzeti igazságszolgáltatási tanácsról szóló törvény

13 A nemzeti igazságszolgáltatási tanácsról szóló törvény 9a. cikke értelmében:

„1. A Sejm [(Szejm)] a Sąd Najwyższy [(legfelsőbb bíróság)], a rendes bíróságok, a közigazgatási bíróságok és a katonai bíróságok bírái közül választja meg a Krajowa Rada Sądownictwa [(nemzeti igazságszolgáltatási tanács)] tizenöt tagját négyéves, közös hivatali időre.

2. Az 1. bekezdésben említett választás során a Szejm lehetőség szerint figyelembe veszi a különböző típusú és szintű bíróságok bíráinak [nemzeti igazságszolgáltatási tanácson] belüli képviseletének szükségességét.

3. A [nemzeti igazságszolgáltatási tanács] bírák közül választott új tagjainak közös hivatali ideje a megválasztásuk napját követő napon kezdődik. A [nemzeti igazságszolgáltatási tanács] leköszönő tagjai a feladataikat a [nemzeti igazságszolgáltatási tanács] új tagjainak közös hivatali ideje megkezdésének napjáig látják el.”

14 A 2018. január 17-én hatályba lépett, a nemzeti igazságszolgáltatási tanácsról szóló törvény és egyes más törvények módosításáról szóló törvény 6. cikkében foglalt átmeneti rendelkezés előírja:

„A [nemzeti igazságszolgáltatási tanács] jelen rendelkezések alapján megválasztott, a Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej [(a Lengyel Köztársaság alkotmánya)] 187. cikke (1) bekezdésének 2. pontjában említett tagjainak hivatali ideje a [nemzeti igazságszolgáltatási tanács] új tagjai hivatali idejének kezdőnapját megelőző napon szűnik meg, azonban legkésőbb a jelen törvény hatálybalépésétől számított 90. napon, kivéve ha az a hivatali idő lejárta miatt korábban megszűnt.”

A pert megelőző eljárás

15 A Bizottság, mivel úgy ítélte meg, hogy a Lengyel Köztársaság a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság) és a rendes bíróságok bíráira vonatkozó új fegyelmi rendszer elfogadásával nem teljesítette az EUSZ 19. cikk (1) bekezdése második albekezdésének és az EUMSZ 267. cikk második és harmadik bekezdésének együttesen értelmezett rendelkezéseiből eredő kötelezettségeit, 2019. április 3-án felszólító levelet küldött e tagállamnak. E tagállam a felszólító levélre a 2019. június 1-jei levelében válaszolt, amelyben vitatta az uniós jog bármilyen megsértését.

16 2019. július 17-én a Bizottság indokolással ellátott véleményt bocsátott ki, amelyben fenntartotta, hogy e rendszer sérti az uniós jog említett rendelkezéseit. Következésképpen ezen intézmény felszólította a Lengyel Köztársaságot, hogy a kézhezvételtől számított két hónapon belül tegye meg az indokolással ellátott véleményben foglaltak teljesítéséhez szükséges intézkedéseket. E tagállam 2019. szeptember 17-i levelében válaszolt, amelyben arra hivatkozott, hogy a Bizottság által az indokolással ellátott véleményben megfogalmazott kifogások nem megalapozottak, és az eljárás megszüntetését kérte.

17 Mivel ez a válasz nem győzte meg a Bizottságot, a kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset benyújtása mellett döntött.

A kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset benyújtását követően bekövetkezett körülmények

Az A. K. ítélet

18 Az A. K. ítélet rendelkező részének 2. pontjában a Bíróság a következőket mondta ki:

„Az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikkét, valamint a foglalkoztatás és a munkavégzés során alkalmazott egyenlő bánásmód általános kereteinek létrehozásáról szóló, 2000. november 27-i 2000/78/EK tanácsi irányelv [(HL 2000. L 303., 16. o.)] 9. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az, hogy az uniós jog alkalmazására vonatkozó jogviták olyan fórum kizárólagos hatáskörébe tartozhatnak, amely nem minősül a Charta 47. cikke értelmében vett független és pártatlan bíróságnak. Ennek az esete áll fenn, ha az érintett fórum létrehozását megalapozó objektív feltételek, e fórum jellemzői, valamint a tagjai kinevezésének módja jogos kétségeket ébreszthetnek a jogalanyokban ezen fórum külső tényezők, különösen a jogalkotó és végrehajtó hatalom közvetlen vagy közvetett hatásai általi befolyásolhatatlanságát, valamint az ütköző érdekek vonatkozásában való semlegességét illetően, következésképpen azok az említett fórum függetlensége vagy pártatlansága látszatának a hiányához vezethetnek, ami sértheti azt a bizalmat, amelyet egy demokratikus társadalomban az igazságszolgáltatásnak az említett jogalanyokban kell keltenie. A kérdést előterjesztő bíróság feladata a valamennyi rendelkezésére álló releváns tényező figyelembevételével annak meghatározása, hogy a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság) fegyelmi tanácsához hasonló fórumot illetően ennek az esete áll-e fenn.”

A Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság) azon ügyekben hozott ítéletei, amelyek az A. K. ítélet alapjául szolgálnak

A 2019. december 5-i ítélet

19 A Sąd Najwyższy – Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (legfelsőbb bíróság – munkaügyi és társadalombiztosítási tanács) a C-585/18. sz. ügyben előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelem alapjául szolgáló jogvitában 2019. december 5-én hozott ítéletében úgy ítélte meg, hogy a nemzeti igazságszolgáltatási tanács jelenlegi összetételében nem pártatlan szerv, és az nem független a jogalkotó és a végrehajtó hatalomtól.

20 Ehhez hasonlóan e bíróság úgy ítélte meg, hogy a fegyelmi tanácsot nem lehet az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) 47. cikke, az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 4-én Rómában aláírt európai egyezmény 6. cikke, valamint a Lengyel Köztársaság alkotmánya 45. cikkének (1) bekezdése értelmében vett bíróságnak tekinteni. E következtetés levonása érdekében az említett bíróság a következő szempontokat vette alapul:

– az ad hoc létrehozott fegyelmi tanács a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság) bíráit, valamint e bírák nyugdíjazását illetően hatáskörrel rendelkezik munkajogi és társadalombiztosítási jogi területen, noha ezek az ügyek addig a rendes bíróságok, valamint a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság) munkaügyi, társadalombiztosítási és közigazgatási tanácsának – jelenleg Izba Pracy i Ubezpieczeń Społeczny (munkaügyi és társadalombiztosítási tanács) – hatáskörébe tartoztak;

– a fegyelmi tanács csak a nemzeti igazságszolgáltatási tanács által választott új bírákból állhat, amely a jogalkotó és végrehajtó hatalomtól nem független szerv;

– a fegyelmi tanácsban ülésező valamennyi bíró igen szoros kapcsolatban áll a jogalkotó, illetve a végrehajtó hatalommal, ami a jogalanyokban objektív kétségeket kelthet a pártatlan és független bírósághoz való jog feltétel nélküli tiszteletben tartását illetően;

– az eljárás során módosították a bírák fegyelmi tanácsba történő kinevezésére irányuló kiválasztási eljárás feltételeit, és korlátozták a pályázó azon lehetőségét, hogy a nemzeti igazságszolgáltatási tanács határozatát vitassa;

– a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság) bírái kiválasztási módjának megváltoztatása megszünteti e bíróságnak a bírák kinevezésére irányuló eljárásban való bármely részvételét és szerepét;

– a fegyelmi tanács a Sąd Najwyższyben (legfelsőbb bíróság) jelentős autonómiával és különleges bíróságként különleges jogállással rendelkezik, és csak névlegesen kapcsolódik a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság) szervezetéhez;

– létrehozása óta a fegyelmi tanács tevékenysége az A. K. ítélet alapjául szolgáló előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések visszavonása iránti fellépésekre irányult, és

– a fegyelmi tanács által folytatott fegyelmi eljárások jellege nyilvánvalóvá teszi, hogy a bírónak most már valamely bírósági határozat meghozatala miatt szakmai kötelezettségszegést lehet felróni, míg korábban ez nem volt így.

A 2020. január 15-i ítéletek

21 A Sąd Najwyższy – Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (legfelsőbb bíróság – munkaügyi és társadalombiztosítási tanács) a C-624/18. és C-625/18. sz. ügyekben előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések alapjául szolgáló jogvitákban 2020. január 15-én hozott ítéleteiben azt is

kimondta, hogy a fegyelmi tanács nem független és pártatlan bíróság, tekintettel létrehozásának körülményeire, hatásköreinek terjedelmére, összetételére, valamint arra, hogy a nemzeti igazságszolgáltatási tanács részt vett az létrehozásában.

A fegyelmi tanács tevékenysége a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság) A. K. ítélet alapjául szolgáló ügyekben hozott ítéleteinek kihirdetése óta

22 2019. december 10-én a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság) első elnöke nyilatkozatot tett közzé, amelyben jelezte, hogy a fegyelmi tanács tevékenységének folytatás súlyosan veszélyezteti a lengyel jogrend stabilitását. Következésképpen felhívta a fegyelmi tanács tagjait, hogy tartózkodjanak mindenfajta igazságszolgáltatási tevékenységtől.

23 Ugyanezen a napon e nyilatkozatra válaszolva a fegyelmi tanács elnöke többek között azt állította, hogy a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság) 2019. december 5-i ítélete nem érinti e tanács működését, mivel az említett ítéletet sajátos ténybeli összefüggésben hozták. Hozzátette, hogy az említett tanács továbbra is ellátja a Lengyel Köztársaság alkotmányos szervei által ráruházott igazságszolgáltatási feladatokat.

24 2019. december 13-án a fegyelmi tanács nyolc tagja ismertette a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság) első elnökének nyilatkozatával kapcsolatos álláspontját, hangsúlyozva először is, hogy az A. K. ítélet nem kérdőjelezte meg a fegyelmi tanács pártatlanságát és függetlenségét, másodszor, hogy a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság) 2019. december 5-i ítélete semmilyen joghatást nem váltott ki más ügyekben, mint amelyekre vonatkozik, és semmilyen hatással nincs a hatályos jogi rendelkezésekre, és harmadszor, az a feltételezés, amely szerint ez utóbbi ítélet végrehajtása érdekében a fegyelmi tanácsnak fel kell függesztenie az igazságszolgáltatási tevékenységet minden észszerű alapot nélkülöz.

Az ideiglenes intézkedés iránti kérelemről

Az elfogadhatóságról

25 A Lengyel Köztársaság azt állítja, hogy a Bizottság által benyújtott ideiglenes intézkedés iránti kérelem nyilvánvalóan elfogadhatatlan.

26 Először is a Lengyel Köztársaság azt állítja, hogy a Bizottság által kért ideiglenes intézkedések e tagállam egyik alkotmányos szerve, nevezetesen a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság) egyik tanácsa tevékenységének felfüggesztésére, valamint e bíróság belső szervezetébe való beavatkozásra irányulnak, ami a lengyel alkotmányos és bírósági szervezetbe való elfogadhatatlan beavatkozásnak minősül. Ugyanis sem maga az Európai Unió, sem annak intézményei – ideértve a Bíróságot is – nem rendelkeznek hatáskörrel arra, hogy a különböző tagállamok politikai rendszerével, ezen államok különböző alkotmányos szerveinek hatásköreivel és e szervek belső szervezetével kapcsolatos kérdésekbe beavatkozzanak. Így a Bíróság nyilvánvalóan nem rendelkezik hatáskörrel a Bizottság által kért ideiglenes intézkedések elfogadására.

27 Ezt az értékelést megerősíti az a tény, hogy a Bíróság soha nem fogadott el olyan jellegű ideiglenes intézkedéseket, mint amelyek a jelen kérelem tárgyát képezik, jóllehet a Bizottság számos alkalommal fordult a Bírósághoz a tagállamokkal szemben az Unióhoz való csatlakozásukból eredő különböző kötelezettségek megsértése miatt, és az e keresetek tárgyát képező kötelezettségszegések főszabály szerint betudhatók voltak az érintett tagállam valamely konkrét szervének.

28 A tárgyaláson a Bizottság azzal érvelt, hogy azok a nemzeti rendelkezések, amelyek alkalmazásának felfüggesztését kéri (a továbbiakban: vitatott nemzeti rendelkezések), az EUSZ 19. cikk (1) bekezdése második albekezdésének hatálya alá tartoznak, így a kért ideiglenes intézkedések tárgyát képezhetik.

29 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy bár a tagállamok igazságszolgáltatási szervezete ez utóbbiak hatáskörébe tartozik, e hatáskör gyakorlása során a tagállamok kötelesek tiszteletben tartani az uniós jogból és különösen az EUSZ 19. cikk (1) bekezdésének második albekezdéséből eredő kötelezettségeiket (2020. március 26-i Miasto Łowicz és Prokurator Generalny zastępowany przez Prokuraturę Krajową [Bírákra vonatkozó fegyelmi rendszer], C-558/18 és C-563/18, EU:C:2020:234, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

30 E rendelkezés értelmében a tagállamok megteremtik azokat a jogorvoslati lehetőségeket, amelyek az uniós jog által szabályozott területeken a jogalanyok hatékony bírói jogvédelemhez való jogának tiszteletben tartásához szükségesek. A tagállamok kötelesek tehát olyan jogorvoslati és eljárási rendszert kialakítani, amely lehetővé teszi a hatékony bírósági felülvizsgálatot az említett területeken (2020. március 26-i Miasto Łowicz és Prokurator Generalny zastępowany przez Prokuraturę Krajową [Bírákra vonatkozó fegyelmi rendszer], C-558/18 és C-563/18, EU:C:2020:234, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

31 Ebből következik, hogy az EUSZ 19. cikk (1) bekezdésének második albekezdése értelmében minden tagállamnak biztosítania kell, hogy jogorvoslati rendszerében, az uniós jog által szabályozott területeken az uniós jog értelmében vett „bíróságnak” minősülő fórumok teljesítik a hatékony bírói jogvédelem követelményeit (2019. június 24-i Bizottság kontra Lengyelország [A legfelsőbb bíróság függetlensége] ítélet, C-619/18, EU:C:2019:531, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

32 Az EUSZ 2. cikkben kimondott jogállamiság értékét pontosabban megfogalmazó EUSZ 19. cikk a nemzeti bíróságok és a Bíróság feladatává teszi, hogy valamennyi tagállamban biztosítsák az uniós jog teljes körű alkalmazását, valamint a jogalanyokat e jog alapján megillető bírói jogvédelmet (2019. június 24-i Bizottság kontra Lengyelország [A legfelsőbb bíróság függetlensége] ítélet, C-619/18, EU:C:2019:531, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

33 Márpedig e jogvédelem biztosítása érdekében az említett fórumok függetlenségének megőrzése alapvető fontosságú, amint azt a Charta 47. cikkének második bekezdése megerősíti, amely a hatékony jogorvoslathoz való alapvető joghoz fűződő követelmények sorában említi a „független” bírósághoz való hozzáférést (2018. július 25-i Minister for Justice and Equality [Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai] ítélet, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

34 Ebben az összefüggésben a Bíróság kimondta, hogy a bírói függetlenség követelménye különösen azt írja elő, hogy az ítélethozatali feladatokat ellátó személyek fegyelmi rendszerére vonatkozó szabályok foglalják magukban a szükséges garanciákat, hogy elkerülhető legyen annak veszélye, hogy ezt a rendszert a bírósági határozatok tartalmának politikai ellenőrzési rendszerként alkalmazzák. Így az olyan szabályok megalkotása, amelyek egyaránt meghatározzák, többek között, a fegyelmi vétségnek minősülő magatartásokat és a konkrétan alkalmazandó szankciókat, illetve amelyek egy független fórum olyan eljárását írják elő, amely maradéktalanul biztosítja a Charta 47. és 48. cikkében rögzített jogokat, különösen a védelemhez való jogot, és amely biztosítja a fegyelmi szervek határozatainak bíróság előtti megtámadhatóságát, az igazságszolgáltatás függetlenségének megőrzéséhez elengedhetetlen garanciáknak minősülnek (2019. június 24-i Bizottság kontra Lengyelország [A legfelsőbb bíróság függetlensége] ítélet, C-619/18, EU:C:2019:531, 77. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

35 Az EUSZ 19. cikk (1) bekezdésének második albekezdése értelmében tehát minden tagállam feladata annak biztosítása, hogy az uniós jog hatálya alá tartozó területeken a nemzeti bíróságok jogorvoslati rendszerébe tartozó bírákra alkalmazandó fegyelmi rendszer tiszteletben tartsa a bírói függetlenség elvét, különösen annak biztosításával, hogy az említett bíróságok bíráival szemben indított fegyelmi eljárások keretében hozott határozatokat olyan fórum vizsgálja felül, amely maga is megfelel a hatékony bírói jogvédelem garanciáinak, köztük a függetlenség garanciájának.

36 E körülmények között a Bíróság – az uniós jog hatálya alá tartozó kérdésekben döntést hozó bíróságok bíráinak fegyelmi rendszerére vonatkozó nemzeti rendelkezéseknek, és különösen az e bírákat érintő fegyelmi ügyekben való döntéshozatallal megbízott fórumra vonatkozó rendelkezéseknek az EUSZ 19. cikk (1) bekezdésének második albekezdésével való összeegyeztethetőségének vitatására irányuló kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset keretében – hatáskörrel rendelkezik arra, hogy az EUMSZ 279. cikk alapján ideiglenes intézkedéseket rendeljen el az ilyen rendelkezések alkalmazásának felfüggesztése érdekében.

37 A jelen ügyben nem kétséges, hogy a vitatott nemzeti rendelkezések a fegyelmi tanácsra ruházták a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság) és a rendes bíróságok bíráit érintő fegyelmi ügyekben való határozathozatalra vonatkozó hatáskört.

38 Az sem kétséges, hogy mind a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság), mind pedig a rendes bíróságok, mivel az uniós jog alkalmazásával vagy értelmezésével kapcsolatos kérdések elbírálására jogosultak, az e jog által meghatározott értelemben vett „bíróságokként” az EUSZ 19. cikk (1) bekezdésének második albekezdése értelmében az uniós jog által szabályozott területeken a lengyel jogorvoslati rendszer hatálya alá tartoznak.

39 Egyébiránt, amint az a jelen végzés 3. pontjából kitűnik, a kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset többek között a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság) és a rendes bíróságok bíráinak fegyelmi rendszerére vonatkozó nemzeti rendekezéseknek, és különösen a fegyelmi tanácsra vonatkozó nemzeti rendelkezéseknek az EUSZ 19. cikk (1) bekezdésének második albekezdésével való összeegyeztethetőségére vonatkozik.

40 Végül, amint az a jelen végzés 1. pontjából kitűnik, a jelen ideiglenes intézkedés iránti kérelem célja többek között ez utóbbi rendelkezések alkalmazásának felfüggesztése a Bíróság által az ügy érdemében hozott ítéletig (a továbbiakban: végleges ítélet).

41 Következésképpen és a Lengyel Köztársaság állításával ellentétben a Bíróság hatáskörrel rendelkezik a Bizottság által kért, ilyen jellegű ideiglenes intézkedések elfogadására.

42 A Lengyel Köztársaság által hivatkozott azon körülmény, miszerint a Bíróság eddig semmilyen ilyen jellegű ideiglenes intézkedést nem fogadott el, nem alkalmas ezen értékelés megkérdőjelezésére. Az ideiglenes intézkedés állítólagosan új jellege ugyanis nem befolyásolhatja Bíróság ilyen intézkedés elrendelésére vonatkozó hatáskörét, mivel ez a lényegétől fosztaná meg ezt a hatáskört.

43 Másodszor a Lengyel Köztársaság azt állítja, hogy a Bizottság által kért ideiglenes intézkedések arra irányulnak, hogy a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság) egyes bíráit, nevezetesen a fegyelmi tanács bíráit mozdítsák el tisztségükből. E körülmények között az ilyen intézkedések elrendelése sérti a bírák elmozdíthatatlanságának elvét, következésképpen veszélyezteti a bírói függetlenség garanciáit, amelyeket mind az uniós jogrend, mind a Lengyel Köztársaság alkotmánya védelemben részesít.

44 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy elrendelésük esetén a Bizottság által kért ideiglenes intézkedések nem a fegyelmi tanács bíráinak felmentését, hanem a vitatott nemzeti rendelkezések alkalmazásának, és ebből következően e bírák feladatköre ellátásának ideiglenes felfüggesztését eredményeznék a végleges ítélet kihirdetéséig.

45 Következésképpen a Lengyel Köztársaság állításaival ellentétben az ilyen intézkedések elfogadása nem tekinthető ellentétesnek a bírák elmozdíthatatlanságának elvével.

46 Harmadszor a Lengyel Köztársaság azzal érvel, hogy a Bizottság által kért ideiglenes intézkedések nem csak hogy nem tudják biztosítani a végleges ítélet teljes végrehajtását, hanem a keresetnek való helyt adás esetén akár lehetetlenné is teszik ezen ítélet végrehajtását, mivel elrendelésük gyakorlatilag a fegyelmi tanács megszűnésével jár.

47 Azon kívül azonban, hogy a Bizottság által kért ideiglenes intézkedések elrendelése nem vonja maga után a fegyelmi tanács megszűnését, meg kell jegyezni, hogy abban az esetben, ha a Bíróságnak a kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset keretében helyt kellene adnia a Bizottság arra alapított kifogásának, hogy a Lengyel Köztársaság megsértette az EUSZ 19. cikk (1) bekezdésének második albekezdéséből eredő azon kötelezettségét, hogy garantálja e tanács függetlenségét, e tagállamnak a végleges ítélet teljesítése érdekében módosítania kellene nemzeti jogát annak biztosítása érdekében, hogy a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság) és a rendes bíróságok bíráit érintő fegyelmi ügyeket a bírói függetlenség elvének megfelelő fórum bírálja el.

48 Következésképpen a Lengyel Köztársaság állításával ellentétben, abban az esetben, ha a Bíróság elrendelné a Bizottság által kért ideiglenes intézkedéseket, ezen intézkedések egyáltalán nem akadályoznák a végleges ítélet teljes érvényesülését.

49 A fentiekből következik, hogy az ideiglenes intézkedés iránti kérelem elfogadható.

Az ügy érdeméről

50 Az eljárási szabályzat 160. cikkének (3) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az ideiglenes intézkedés iránti kérelemnek tartalmaznia kell „a jogvita tárgyát, a sürgősségre okot adó körülményeket, valamint azokat a ténybeli és jogi alapokat, amelyek első látásra valószínűsítik a kért ideiglenes intézkedés szükségességét”.

51 Így az ideiglenes intézkedésről határozó bíró csak akkor rendelhet el valamely ideiglenes intézkedést, ha annak szükségességét a ténybeli és jogi alapok első látásra valószínűsítik *(fumus boni iuris)*, és az olyan értelemben sürgős, hogy azt a kérelmező érdekeiben bekövetkező súlyos és helyrehozhatatlan kár megakadályozásához kell elrendelni annak érdekében, hogy hatását már az alapkeresetről való döntés előtt kifejtse. Az ideiglenes intézkedésről határozó bíró adott esetben a fennálló érdekeket is mérlegeli. Az ily módon támasztott feltételek konjunktívak, vagyis ha e feltételek közül bármelyik nem teljesül, az ideiglenes intézkedés iránti kérelmet el kell utasítani (2018. december 17-i Bizottság kontra Lengyelország végzés, C-619/18 R, EU:C:2018:1021, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

A fumus boni iurisról

52 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a *fumus boni iurisra* vonatkozó feltétel akkor teljesül, ha az ideiglenes intézkedések elrendelését kérő fél által az érdemi kereset alátámasztására felhozott jogalapok közül legalább az egyik első látásra nem tűnik teljesen megalapozatlannak. Ez a helyzet áll fenn többek között akkor, ha az előadott jogalapok egyike olyan összetett jogi kérdés fennállására világít rá, amelynek a megoldása nem egyértelmű, és ezért alapos vizsgálatot igényel, amelyet az ideiglenes intézkedésről határozó bíró nem tud elvégezni, hanem annak az érdemi eljárás tárgyát kell képeznie, vagy ha a felek közötti jogvita olyan jelentős vitás jogi kérdést tár fel, amelynek megoldása nem nyilvánvaló (a Bíróság elnökhelyettesének 2019. december 20-i Puigdemont i Casamajó és Comín i Oliveres kontra Parlement végzése, C-646/19 P(R), nem tették közzé, EU:C:2019:1149, 52. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

53 A jelen ügyben a *fumus boni iuris* fennállásának bizonyítása érdekében a Bizottság a kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset keretében felhozott első jogalap második kifogásának megfelelő jogalapra hivatkozik, amely azon alapul, hogy a Lengyel Köztársaság – mivel nem biztosította a fegyelmi tanács függetlenségét és pártatlanságát – nem teljesítette az EUSZ 19. cikk (1) bekezdésének második albekezdéséből eredő kötelezettségeit.

54 A Bizottság ennek érdekében – miután emlékeztetett a Bíróságnak többek között a 2018. július 25-i Minister for Justice and Equality (Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai) ítéletéből (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 67. pont) és a 2019. június 24-i Bizottság kontra Lengyelország (A legfelsőbb bíróság függetlensége) ítéletéből (C-619/18, EU:C:2019:531, 77. pont) eredő ítélkezési gyakorlatára – számos olyan körülményt terjeszt elő, amelyek véleménye szerint a fegyelmi tanács függetlenségének és pártatlanságának hiányát bizonyítják.

55 A Bizottság először is rámutat arra, hogy a fegyelmi tanács létrehozása egybeesett a nemzeti igazságszolgáltatási tanács tagjainak kinevezésére vonatkozó szabályok módosításával, majd hozzáteszi, hogy e módosítás azzal a hatással járt, hogy átpolitizálta ezt az alkotmányos szervet, amely szerv részt vesz a bírák lengyelországi kiválasztási folyamatában, és amelynek feladata a lengyel bíróságok és bírák függetlenségének biztosítása.

56 A Bizottság jelzi, hogy a nemzeti igazságszolgáltatási tanácsról szóló törvény és egyes egyéb törvények módosításáról szóló törvény 6. cikke megszakította a nemzeti igazságszolgáltatási tanács tagjainak folyamatban lévő hivatali idejét, és hogy a nemzeti igazságszolgáltatási tanácsról szóló törvény új 9a. cikke értelmében ezen alkotmányos szerv tizenöt tagját a Szejm választotta, aminek következtében megnőtt a jogalkotó hatalom befolyása az említett szerv működésére, és ebből következően a bírák fegyelmi tanácsba való kinevezésének folyamatára.

57 E jogszabály-módosítások alapján a nemzeti igazságszolgáltatási tanács jelenleg a Szejm által választott tizenöt bíróból, a Szejm által a képviselők közül kinevezett négy tagból, a Senat (Szenátus) által kinevezett és a szenátorok közül választott két tagból, a Lengyel Köztársaság elnökének képviselőjéből, az igazságügyi miniszter képviselőjéből és két hivatalból kinevezett tagból, nevezetesen a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság) első elnökéből és a Naczelny Sąd Administracyjny (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Lengyelország) elnökéből áll. Így a nemzeti igazságszolgáltatási tanács huszonöt tagja közül huszonhárom tagot a jogalkotó vagy a végrehajtó hatóságok neveztek ki, illetve azok ilyen hatóságokat képviselnek.

58 Márpedig a Bizottság hangsúlyozza, hogy a Lengyel Köztársaság elnöke a fegyelmi tanács valamennyi bíráját az előző pontban leírt összetételű nemzeti igazságszolgáltatási tanács javaslatára nevezi ki.

59 Másodszor a Bizottság rámutat arra, hogy a nemzeti jogalkotó kizárta annak lehetőségét, hogy a fegyelmi tanács tagjaként valamely, a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság) keretében már hivatalban lévő bírót jelöljenek ki, így kizárólag a nemzeti igazságszolgáltatási tanács javaslatára kinevezett új bírákat lehetett az e tanácsban való részvételre kinevezni.

60 Harmadszor a Bizottság hangsúlyozza, hogy a fegyelmi tanácsot a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság) keretében magas szintű szervezeti és pénzügyi autonómia jellemzi. Így például a legfelsőbb bíróságról szóló törvény 20. cikkének megfelelően azokat a jogköröket, amelyekkel a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság) első elnöke e bíróság bírái tekintetében általában rendelkezik, a fegyelmi tanács bíráinak sajátos esetében e tanács elnöke gyakorolja. Hasonló különleges hatáskörök vonatkoznak a fegyelmi tanács pénzügyi önállóságára is.

61 A Bizottság arra hivatkozik, hogy a fent említett tényezők együttes vizsgálata, valamint azoknak a lengyel jogba való egyidejű bevezetése olyan strukturális törést tár fel, amely megakadályozza a fegyelmi tanácsnak a külső tényezőktől való függetlenségére, valamint a döntéshozatali jogkörébe tartozó ütköző érdekek tekintetében fennálló pártatlanságára vonatkozó összes jogos kétely eloszlatását.

62 Így a Bizottság úgy véli, hogy a nemzeti igazságszolgáltatási tanácsról szóló törvény 9a. cikkével összefüggésben értelmezett vitatott nemzeti rendelkezések nem biztosítják sem a fegyelmi tanács függetlenségét, sem pártatlanságát, következésképpen ellentétesek a Lengyel Köztársaság EUSZ 19. cikk (1) bekezdésének második albekezdéséből eredő kötelezettségeivel.

63 Végül a Bizottság véleménye szerint a kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset első jogalapjának második kifogásában foglalt jogi érvelés megalapozottságát megerősíti az A. K. ítélet és a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság) 2019. december 5-i ítéletének együttes olvasata.

64 Annak vizsgálata érdekében, hogy a *fumus boni iuris* feltétele teljesül-e a jelen ügyben, meg kell állapítani, hogy e második kifogás arra a kérdésre vonatkozik, hogy a fegyelmi tanács eleget tesz-e a bírói függetlenség EUSZ 19. cikk (1) bekezdésének második albekezdéséből eredő követelményének.

65 Ebben a tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a függetlenségi és pártatlansági garanciák olyan szabályok meglétét igénylik – különösen, ami az érintett fórum összetételét, a kinevezést, a megbízatás időtartamát, valamint az elfogultsági okokat, a kizárási okokat és a tagok elmozdítását illeti –, amelyek a jogalanyok számára biztosítják minden, az említett fórum külső tényezők általi befolyásolhatóságára, valamint az ütköző érdekekkel kapcsolatos semlegességére vonatkozó jogos kétség kizárását (A. K. ítélet, 123. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

66 A hatalmi ágak szétválasztása elvének megfelelően, amely a jogállam működését jellemzi, a bíróságok függetlenségét biztosítani kell a jogalkotó és a végrehajtó hatalom tekintetében. E vonatkozásban fontos, hogy a bírák mentesek legyenek a függetlenségük veszélyeztetésére alkalmas külső beavatkozástól vagy nyomástól. Ebben az összefüggésben az előző pontban említett szabályoknak különösen lehetővé kell tenniük nemcsak az utasításokban megnyilvánuló bármely közvetlen befolyás kizárását, hanem az olyan közvetettebb befolyás kizárását is, amely hatással lehet az érintett bírák határozataira (A. K. ítélet 124. és 125. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

67 Az A. K. ítéletben a Bíróságnak pontosítania kellett a függetlenségre és pártatlanságra vonatkozó ezen követelmények terjedelmét egy olyan fórum létrehozásával összefüggésben, mint a fegyelmi tanács.

68 Először is azon feltételeket illetően, amelyek között a fegyelmi tanács tagjainak kinevezésére sor került, a Bíróság, miután rámutatott arra, hogy e tanács bíráit a nemzeti igazságszolgáltatási tanács javaslatára a Lengyel Köztársaság elnöke nevezi ki, az A. K. ítélet 137. és 138. pontjában – a 2019. június 24-i Bizottság kontra Lengyelország (A legfelsőbb bíróság függetlensége) ítélet (C-619/18, EU:C:2019:531) 115. és 116. pontját alapul véve – kimondta, hogy noha a nemzeti igazságszolgáltatási tanács e kinevezési folyamatban való részvétele hozzájárulhat az említett folyamat objektívvé tételéhez, amennyiben korlátozza azt a mozgásteret, amely a Lengyel Köztársaság elnöke számára, az őt megillető hatáskör gyakorlása során rendelkezésre áll, ez csak azzal a feltétellel történhet meg, többek között, ha maga a nemzeti igazságszolgáltatási tanács kellően független a jogalkotó és a végrehajtó hatalomtól, valamint a Lengyel Köztársaság elnökétől.

69 Márpedig e tekintetben a Bíróság az A. K. ítélet 142–145. pontjában – a kérdést előterjesztő bíróság által szolgáltatott információk alapján – azonosított olyan elemeket, amelyek együttesen figyelembe véve kétségbe vonhatják egy olyan szerv függetlenségét, mint a nemzeti igazságszolgáltatási tanács.

70 Így különösen az A. K. ítélet 143. pontjában a Bíróság kifejezetten utalt három olyan körülményre, amelyek az ilyen átfogó értékelés szempontjából relevánsnak bizonyulhatnak, nevezetesen arra, amely szerint az új összetételű nemzeti igazságszolgáltatási tanácsot úgy hozták létre, hogy az e szervet addig alkotó tagok folyamatban lévő négyéves hivatali idejét lerövidítették, továbbá arra, hogy miközben a nemzeti igazságszolgáltatási tanácsnak a bírák közül megválasztott tizenöt tagját korábban maguk a bírák választották, azokat immár a jogalkotó hatalom egyik szerve választja azon jelöltek közül, akiknek személyére többek között kétezer polgár vagy huszonöt bíró tehet javaslatot, és az ilyen reform olyan kinevezéseket eredményez, amelyek alapján a nemzeti igazságszolgáltatási tanácsnak a közvetlenül a politikai hatalomból származó, vagy az utóbbi hatalom által választott tagjainak száma huszonháromra növekszik az említett, huszonöt tagból álló szervben.

71 Ezt követően, a fegyelmi tanács új bírái kinevezésének körülményeitől, valamint a nemzeti igazságszolgáltatási tanács e tekintetben játszott szerepétől függetlenül, a Bíróság az A. K. ítélet 147–151. pontjában a fegyelmi tanácsot közvetlenebbül jellemző egyéb tényezőket is azonosított, és ezen ítélet 152. pontjában kimondta, hogy noha önmagában és elkülönülten figyelembe véve e körülmények egyike sem vezethet e fórum függetlenségének kétségbe vonásához, azok kombinációjára azonban lehet, hogy ez nem érvényes, annál is inkább, ha a nemzeti igazságszolgáltatási tanácsra vonatkozó vizsgálatnak azt kellene feltárnia, hogy e szerv nem független a jogalkotó és végrehajtó hatalomtól.

72 Így különösen az A. K. ítélet 150. és 151. pontjában a Bíróság egyrészt arra a körülményre hivatkozott, hogy a fegyelmi tanács tagjai kizárólag újonnan kinevezett bírák lehetnek, következésképpen abban nem vehetnek részt a Sąd Najwyższyn (legfelsőbb bíróság) már hivatalban lévő bírák, másrészt arra, hogy úgy tűnik, hogy a fegyelmi tanács – az e bíróságot alkotó többi tanácstól eltérően, és amint az többek között a legfelsőbb bíróságról szóló törvény 20. cikkéből kitűnik – a Sąd Najwyższyn (legfelsőbb bíróság) belül különösen nagymértékű autonómiával rendelkezik.

73 Kétségtelen, hogy – amint arra a Lengyel Köztársaság hivatkozik – a Bíróság az A. K. ítéletben nem állapította meg, hogy a fegyelmi tanácsra vonatkozó nemzeti rendelkezések és a nemzeti igazságszolgáltatási tanács összetételére vonatkozó szabályokat módosító nemzeti rendelkezések nem felelnek meg az EUSZ 19. cikk (1) bekezdése második albekezdésének, hanem az e célból szükséges értékelések elvégzését a kérdést előterjesztő bíróságra bízta.

74 E tekintetben azonban az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a Bíróságnak nem feladata, hogy az előzetes döntéshozatali eljárásban a nemzeti jog rendelkezéseinek vagy a nemzeti gyakorlatnak az uniós jogszabályokkal való összeegyeztethetőségéről határozzon. A Bíróság ugyanakkor hatáskörrel rendelkezik arra, hogy tájékoztassa a kérdést előterjesztő bíróságot minden olyan, az uniós jog értelmezésére vonatkozó szempontról, amely lehetővé teheti számára az összeegyeztethetőségnek az előtte folyamatban lévő jogvita elbírálása céljából történő értékelését (2010. július 15-i Pannon Gép Centrum ítélet, C-368/09, EU:C:2010:441, 28. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

75 Ezen ítélkezési gyakorlat alapján a Bíróság az A. K. ítélet 132. pontjában pontosította, hogy vizsgálatát az uniós jog rendelkezéseire korlátozta, és azt a kérdést előterjesztő bíróság számára hasznosan értelmezte, amelynek a Bíróság által ily módon szolgáltatott értelmezési szempontok fényében kell értékelnie a jelen végzés 73. pontjában hivatkozott nemzeti rendelkezések uniós joggal való összeegyeztethetőségét az előtte folyamatban lévő jogviták eldöntése érdekében (lásd analógia útján: 2010. július 15-i Pannon Gép Centrum ítélet, C-368/09, EU:C:2010:441, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

76 Éppen e tényezők relevanciája nem korlátozható a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság) 2019. december 5-i ítéletének ténybeli körülményeire, amennyiben az említett tényezők lényegében a fegyelmi tanács hatásköreire, összetételére, a tagjai kinevezésének feltételeire és a kinevezési folyamatra, valamint a Sąd Najwyższyn (legfelsőbb bíróság) belüli autonómiájának fokára vonatkoznak. Így nem lehet helyt adni a Lengyel Köztársaság azon érvének, amely szerint ezen ítéletnek egyáltalán nincs relevanciája, mivel azt sajátos ténybeli körülmények között hozták.

77 Márpedig többek között az A. K. ítélet 136–151. pontjában szereplő körülmények, valamint a jelen végzés 19–21. pontjában említett azon ítéletek fényében, amelyeket a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság) 2019. december 5-én és 2020. január 15-én, az A. K. ítéletet követően hozott, első látásra nem zárható ki, hogy a vitatott nemzeti rendelkezések a legfelsőbb bíróságról szóló törvény 20. cikkével és a nemzeti igazságszolgáltatási tanácsról szóló törvény 9a. cikkével összefüggésben értelmezve sértik a Lengyel Köztársaságnak az EUSZ 19. cikk (1) bekezdésének második albekezdéséből eredő, annak biztosítására vonatkozó kötelezettségét, hogy a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság) és a

rendes bíróságok bíráit érintő fegyelmi eljárások keretében hozott határozatokat olyan fórum vizsgálja felül, amely maga is megfelel a hatékony bírói jogvédelem garanciáinak, köztük a függetlenség követelményének.

78 Következésképpen, anélkül hogy ebben a szakaszban határozni kellene a felek által a kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset keretében hivatkozott érvek megalapozottságáról, ami kizárólag az ügy érdeméről határozó bíróság hatáskörébe tartozik, meg kell állapítani, hogy tekintettel a Bizottság által ismertetett tényállási elemekre, valamint a többek között a 2019. június 24-i Bizottság kontra Lengyelország (A legfelsőbb bíróság függetlensége) ítéletben (C-619/18, EU:C:2019:531) és az A. K. ítéletben kifejtett értelmezési szempontokra, a Bizottság által a kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset első jogalapjának második kifogásában előterjesztett érvek – amely kifogás a jelen ideiglenes intézkedés iránti kérelem alapját képezi – első látásra nem tűnnek teljesen megalapozatlannak a jelen végzés 52. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében.

79 Nem lehet helyt adni a Lengyel Köztársaság azon érvének, amely szerint a Bizottságnak bizonyítania kellett volna, hogy a kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset első jogalapjának alátámasztására felhozott valamennyi kifogás tekintetében teljesül a *fumus boni iurisra* vonatkozó feltétel.

80 Tekintettel ugyanis az ideiglenes intézkedés iránti kérelem korlátozott tárgyára, azaz a kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset első jogalapjának egyedül a második kifogásában említett nemzeti rendelkezések alkalmazásának felfüggesztésére, a Bizottságnak a *fumus boni iuris* fennállását csak e kifogásra tekintettel kellett bizonyítania.

81 Az eddigi megfontolásokra tekintettel meg kell állapítani, hogy a jelen esetben teljesül a *fumus boni iurisra* vonatkozó feltétel.

A sürgősségről

82 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az ideiglenes intézkedés iránti eljárás célja a jövőbeli végleges határozat teljes érvényesülésének biztosítása annak elkerülése érdekében, hogy a Bíróság által nyújtott jogvédelemben hézag keletkezhessen. E cél elérése érdekében kell a sürgősséget annak alapján megítélni, hogy az ideiglenes döntés meghozatala szükséges-e azért, hogy elkerülhető legyen, hogy az ideiglenes védelmet kérő félnek súlyos és helyrehozhatatlan kára keletkezzen. Ezt a felet terheli annak bizonyítása, hogy az érdemi eljárás befejezését nem tudná kivárni, anélkül hogy ilyen jellegű kár ne érné. Az ilyen súlyos és helyrehozhatatlan kár megállapításához nem szükséges megkövetelni a kár bekövetkezésének teljes bizonyossággal történő bizonyítását. Elegendő, ha a kár kellő valószínűséggel előre látható (2018. december 17-i Bizottság kontra Lengyelország végzés, C-619/18 R, EU:C:2018:1021, 60. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

83 Ezenkívül az ideiglenes intézkedésről határozó bírónak – egyedül a sürgősség mérlegelése érdekében és anélkül, hogy ez részéről bármilyen állásfoglalást jelentene az ideiglenes intézkedést kérelmező fél által az ügy érdemét illetően előadott kifogások megalapozottsága tárgyában – feltételeznie kell, hogy e kifogások alkalmasak arra, hogy azoknak helyt adjanak. Ugyanis azon súlyos és helyrehozhatatlan kár, amelynek valószínűsíthető bekövetkezését bizonyítani kell, az a kár, amely – amennyiben az ügy érdemében a Bíróság helyt ad a keresetnek – adott esetben a kért ideiglenes intézkedés elrendelésének megtagadásából eredne (2018. december 17-i Bizottság kontra Lengyelország végzés, C-619/18 R, EU:C:2018:1021, 61. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

84 Következésképpen a jelen ügyben a Bíróságnak a sürgősség értékelése során abból kell kiindulnia, hogy a kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset első jogalapjának második kifogásában szereplő nemzeti rendelkezések alkalmasak lehetnek arra, hogy veszélyeztessék a fegyelmi tanács függetlenségét, és így ellentétesek lehetnek a Lengyel Köztársaság EUSZ 19. cikk (1) bekezdésének második albekezdéséből eredő, annak biztosítására vonatkozó kötelezettségével, hogy az uniós jog hatálya alá

tartozó kérdésekben döntést hozó bíróságok bíráival szemben indított fegyelmi eljárások keretében hozott határozatokat olyan fórum vizsgálja felül, amely megfelel a hatékony bírói jogvédelem garanciáinak, köztük a függetlenség elvének.

85 Ezen értékelés céljából egyébiránt figyelembe kell venni azt a tényt, hogy egyrészt a fegyelmi tanácsnak már most olyan az összetétele, mint amely a kötelezettségszegés megállapítása iránti keresetben szereplő nemzeti rendelkezések – és különösen a tanácsban való részvételre felkért bírák kinevezésére vonatkozó nemzeti rendelkezések – alkalmazásából következik, másrészt pedig, hogy e tanács már megkezdte tevékenységét.

86 Ebben az összefüggésben meg kell vizsgálni, hogy – amint arra a Bizottság hivatkozik – a vitatott nemzeti rendelkezések alkalmazása alkalmas-e arra, hogy súlyos és helyrehozhatatlan kárt okozzon az uniós jogrend működése tekintetében.

87 E tekintetben vitatott nemzeti rendelkezésekből kitűnik, hogy a fegyelmi tanács a rendes bíróságok bíráit illetően a másodfokú, és bizonyos esetekben az elsőfokú fegyelmi bíróság, a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság) bírái tekintetében pedig az első- és másodfokú fegyelmi bíróság.

88 A jelen végzés 34. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a fegyelmi tanács mint a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság) és a rendes bíróságok bíráit érintő fegyelmi ügyekben hatáskörrel rendelkező bíróság függetlenségének biztosítása alapvető fontosságú mind a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság), mind pedig e bíróságok függetlenségének megőrzéséhez.

89 Ebből következik, hogy az a tény, hogy a fegyelmi tanács függetlensége a végleges ítélet kihirdetéséig esetlegesen nem biztosítható, ugyanezen időszak során a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság) és a rendes bíróságok függetlenségét is veszélyezteti.

90 A Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság) és a rendes bíróságok bírái függetlenségének befolyásolására ugyanis pusztán annak kilátásba helyezése is alkalmas, hogy ki vannak téve egy olyan fegyelmi eljárás kockázatának, amely olyan fórum igénybevételéhez vezethet, amelynek függetlensége nem biztosított. E tekintetben nincs jelentősége az e bírákkal szemben eddig ténylegesen megindított eljárások számának, valamint ezen eljárások kimenetelének.

91 Márpedig a jelen végzés 33. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság) és a rendes bíróságok függetlenségének megőrzése alapvető fontosságú annak érdekében, hogy a jogalanyok uniós jogból eredő jogainak bírói jogvédelme biztosított legyen.

92 A Bíróság ily módon már kimondta, hogy az a tény, hogy a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság) függetlensége esetlegesen nem biztosítható, alkalmas arra, hogy súlyos, és a természeténél fogva helyrehozhatatlan kárt okozzon az uniós jogrend, és ebből következően a jogalanyok uniós jogból eredő jogai, valamint az EUSZ 2. cikkben meghatározott, az Unió alapját képező értékek, így különösen a jogállamiság vonatkozásában (lásd ebben az értelemben: 2018. december 17-i Bizottság kontra Lengyelország végzés, C-619/18 R, EU:C:2018:1021, 68., 70. és 71. pont).

93 A fentiekből következik, hogy a vitatott nemzeti rendelkezések alkalmazása – amennyiben azok a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság) és a rendes bíróságok bíráival kapcsolatos fegyelmi ügyekben való határozathozatal tekintetében hatáskört biztosítanak egy olyan fórum, a jelen esetben a fegyelmi tanács számára, amelynek függetlenségét nem lehet garantálni – alkalmas arra, hogy az uniós jogrend számára súlyos, és helyrehozhatatlan kárt okozzon.

94 Nem lehet helyt adni a Lengyel Köztársaság azon érvének, amely szerint a jelen ügyben amiatt nem teljesül a sürgősségre vonatkozó feltétel, hogy a Bizottság késlekedett az állítólagos kötelezettségszegés megszüntetésére irányuló lépések megtételével.

95 Elegendő ugyanis arra emlékeztetni, hogy a jelen ideiglenes intézkedés iránti kérelem alapját képező kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset a Lengyel Köztársaság által az igazságszolgáltatási rendszerre vonatkozóan 2015 óta bevezetett jogalkotási reform egésze tekintetében a Bizottság által elfogadott intézkedéssorozatba tartozik, amely magában foglalja az [EUSZ] 7. cikk (1) bekezdése alapján a lengyelországi jogállamisággal kapcsolatban 2017. december 20-án elfogadott indokolással ellátott javaslatot (COM(2017) 835 final), amelyben ez az intézmény kifejtette többek között azokat a problémákat, amelyeket a kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset tárgyát képező nemzeti rendelkezések a bírói függetlenség elve szempontjából vetnek fel.

96 Nem lehet helyt adni a Lengyel Köztársaság azon állításának sem, amely a sürgősség fennállásának azon az alapon történő kizárására irányul, hogy a Bizottság az ideiglenes intézkedés iránti kérelmet három hónappal a kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset benyújtását követően nyújtotta be.

97 Mindenekelőtt ugyanis meg kell állapítani, hogy az említett kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset benyújtásának időpontjában tájékoztatták a lengyel kormányt és a Bizottságot az A. K. ítélet kihirdetésének időpontjáról.

98 Márpedig, mivel ez az ítélet felvetette a fegyelmi tanács függetlenségének kérdését, a Bizottság számára az ideiglenes intézkedés iránti kérelem benyújtása előtt észszerű volt megvárni a Bíróság e kérdésre adott válaszát, és adott esetben értékelni az említett ítélet Lengyelországban kifejtett hatásait.

99 Ezt követően meg kell állapítani, hogy a kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset benyújtásával egyidejűleg a Bizottság kérte, hogy a keresetet az Európai Unió Bírósága alapokmányának 23a. cikke és az eljárási szabályzat 133. cikkének (1) bekezdése szerinti gyorsított eljárásban bírálják el, többek között azzal az indokkal, hogy az említett keresetben hivatkozott kötelezettségszegések rendszerszintű jellegűek, és hogy az ügy rövid időn belül történő vizsgálata egyaránt szolgálná, amely mind az Unió, mind az érintett tagállam jogbiztonságát.

100 A Lengyel Köztársaság állításával ellentétben nem bizonyítja a sürgősség hiányát az a tény, hogy e kérelmet a Bíróság elutasította.

101 Semmilyen összefüggés nincs ugyanis azon kérdések között, egyrészt hogy az ügy érdemében gyorsított eljárásban kell-e határozni, másrészt hogy az ezen ügyben kért ideiglenes intézkedések sürgősek-e annak elkerülése érdekében, hogy az intézkedést kérelmező fél súlyos kárt szenvedjen (a Bíróság elnökhelyettesének 2018. március 22-i Wall Street Systems UK kontra EKB végzése, C-576/17 P(R) és C-576/17 P(R), nem tették közzé, EU:C:2018:208, 51. pont).

102 Ebben az összefüggésben a gyorsított eljárás alkalmazásától el lehet tekinteni, ha az ügy által felvetett jogi problémák érzékeny és összetett jellege miatt az ilyen eljárás nehezen alkalmazható, különösen ha a Bíróság előtti eljárás írásbeli szakaszának lerövidítése nem tűnik helyénvalónak (lásd analógia útján: a Bíróság elnökének 2017. október 18-i Weiss és társai végzése, C-493/17, nem tették közzé, EU:C:2017:792, 13. pont). Márpedig meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben ez a helyzet áll fenn.

103 Az eddigi megfontolásokra tekintettel meg kell állapítani, hogy a jelen esetben teljesül a sürgősségre vonatkozó feltétel.

Az érdekek mérlegeléséről

104 Megállapítható, hogy az ideiglenes intézkedés iránti eljárások többségében mind a kért végrehajtás felfüggesztésének elrendelése, mind annak megtagadása valamilyen mértékben kivált bizonyos végleges hatásokat, és az ideiglenes intézkedésről határozó bíró feladata, hogy mérlegelje a lehetséges megoldások mindegyikével együtt járó kockázatokat. Konkrétan ez magában foglalja többek között annak megvizsgálását, hogy azon fél érdeke, aki nemzeti rendelkezések végrehajtásának

felfüggesztésére irányuló ideiglenes intézkedések elrendelését kéri, előrébb való-e, vagy sem, mint az e rendelkezések azonnali alkalmazásához fűződő érdek. E vizsgálat során meg kell határozni, hogy az, ha e rendelkezéseket esetleg hatályon kívül helyezik azt követően, hogy a Bíróság helyt ad az alapkeresetnek, lehetővé teszi-e azon helyzet visszaállítását, amely e rendelkezések azonnali végrehajtása esetén jött volna létre, és fordítva, a felfüggesztés mennyiben akadályozná az említett rendelkezések által követett célok megvalósítását abban az esetben, ha a keresetet érdemben elutasítanák (2018. december 17-i Bizottság kontra Lengyelország végzés, C-619/18 R, EU:C:2018:1021, 91. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

105 A jelen ügyben a Bizottság azt állítja, hogy ha a Bíróság a kötelezettségszegés megállapítása iránti keresetnek azt követően ad helyt, hogy a kért ideiglenes intézkedések elrendelését megtagadta, az uniós jogrend megfelelő működését rendszerszintű sérelem éri, és a magánszemélyek uniós jogból eredő jogai helyrehozhatatlan kárt szenvednek. Ezzel szemben, ha a Bíróság a kötelezettségszegés megállapítása iránti keresetet az ideiglenes intézkedések elrendelését követően utasítja el, ennek egyetlen következménye a fegyelmi tanács működésének ideiglenes felfüggesztése lesz.

106 A Lengyel Köztársaság azzal érvel, hogy a kért ideiglenes intézkedések alkalmazása esetén a lengyel jogalkotó és végrehajtó hatalom olyan intézkedések elfogadására kényszerülne, amelyek gyakorlati hatása egy olyan igazságszolgáltatási szerv megszüntetése lenne, amely az igazságszolgáltatással kapcsolatos strukturális feladatait a jogszabályoknak megfelelően látja el. Az ilyen ideiglenes intézkedések alkalmazása tehát sértené a lengyel állam alapvető strukturális elveit, mivel a jogalanyok szemében meggyengítené a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság) függetlenségének látszatát.

107 A kért ideiglenes intézkedések alkalmazása azzal a hatással is járna, hogy megszűnne egy olyan szerv, amelynek költségvetését annak elnöke hajtja végre, a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság) többi tanácsának költségvetésétől függetlenül. Ehhez hasonlóan megszűnne az említett szerv adminisztratív és pénzügyi szolgálatáért felelős alkalmazottainak munkahelye is.

108 Végül az ilyen intézkedések alkalmazása sértené azon jogalanyok jogát, akiknek az ügye folyamatban van, hogy ezeket az ügyeket a törvény alapján korábban létrehozott bíróság vizsgálja meg.

109 E tekintetben mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy – amint arra a jelen végzés 29. pontja emlékeztet – bár a tagállamok igazságszolgáltatási szervezetének kialakítása a tagállamok hatáskörébe tartozik, e hatáskör gyakorlása során a tagállamok kötelesek tiszteletben tartani az uniós jogból és különösen az EUSZ 19. cikk (1) bekezdésének második albekezdéséből eredő kötelezettségeiket.

110 Továbbá, amint az a jelen végzés 44. és 47. pontjában megállapításra került, a kért ideiglenes intézkedések elrendelése nem a fegyelmi tanács megszűnésével, következésképpen adminisztratív és pénzügyi szolgálatának megszüntetésével jár, hanem tevékenységének a végleges ítélet kihirdetéséig való ideiglenes felfüggesztésével.

111 Egyébiránt, mivel az említett intézkedések elrendelése magában foglalja, hogy a fegyelmi tanács előtt folyamatban lévő ügyek elbírálását a végleges ítélet kihirdetéséig fel kell függeszteni, az érintett jogalanyok esetében az ezen ügyek felfüggesztéséből eredő kár kisebb, mint az a kár, amely egy olyan fórum – nevezetesen a fegyelmi tanács – általi vizsgálatukból ered, amely esetében a függetlenség és pártatlanság hiánya első ránézésre nem zárható ki.

112 Végül a Lengyel Köztársaság által hivatkozott, a kért ideiglenes intézkedések elrendeléséhez kapcsolódó költségvetési jellegű nehézségek nem élvezhetnek elsőbbséget annak veszélyével szemben, hogy az Unió általános érdeke az uniós jogrend megfelelő működése tekintetében sérelmet szenved.

113 E körülmények között azt a következtetést kell levonni, hogy a fennálló érdekek egymással szembeni mérlegelése alapján a Bizottság által kért ideiglenes intézkedéseket el kell rendelni.

114 A fentiekre tekintettel helyt kell adni a jelen végzés 1. pontjában említett, ideiglenes intézkedések iránti bizottsági kérelemnek.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a Lengyel Köztársaságot arra kötelezi, hogy azonnal és a C-791/19. sz. ügy érdemében történő ítélethozatalig:

– **függessze fel a módosított 2017. december 8-i ustawa o Sądzie Najwyższym (a legfelsőbb bíróságról szóló törvény, Dz. U. 2018., 5. tétel) 3. cikke 5. pontja, 27. cikke és 73. cikke 1. §-a rendelkezéseinek alkalmazását, amelyek a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság) Izba Dyscyplinarnája (fegyelmi tanács) azon hatáskörének alapját képezik, hogy a bírákra vonatkozó fegyelmi ügyekben mind elsőfokú, mind fellebbviteli eljárásban határozatot hozzon;**

– **tartózkodjon a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság), Izba Dyscyplinarnája (fegyelmi tanács) előtt folyamatban lévő ügyek olyan ítélkező testület elé utalásától, amely nem felel meg a többek között a 2019. november 19-i A. K. és társai (A legfelsőbb bíróság fegyelmi tanácsának függetlensége) ítéletben (C-585/18, C-624/18 és C-625/18, EU:C:2019:982) meghatározott függetlenségi követelményeknek, és**

– **a Bíróság által hozott, a kért ideiglenes intézkedéseket elrendelő végzés közlését követően legkésőbb egy hónappal tájékoztassa az Európai Bizottságot minden olyan intézkedésről, amelyet annak érdekében tett, hogy teljes mértékben eleget tegyen e végzésnek.**

2) A Bíróság a költségekről jelenleg nem határoz.

Aláírások